

nast, at der virkelig er en Stræben efter og en alvorlig Indgaaen paa den Hovedtanke, som den ærede Forslagsstiller selv billigede, nemlig at adskille de egentlige Administrationsarchiver ved de enkelte Ministerier fra det egentlig historiske Rigsarchiv. Der er bestemte Grændser, indenfor hvilke Aflevering af Documenter til Geheimearchivet fra de forskjellige specielle Archiver skal skee. Med Hensyn til Sagernes forskjellige Art, maaskee ogsaa med Hensyn til forskjellige Meninger, ere Grændserne satte forskjelligt, men man har dog i alle Ministerier været villig til at gaae ind derpaa. Sagernes Aflevering er rykket ikke ubetydeligt frem, og vilde være rykket hurtigere frem, naar Geheimearchivet havde havt Locale og Personale. Locale har det indtil en vis Grad faaet ved de Bevillinger, som Rigsdagen har gjort; det har ogsaa faaet et lidt større Personale end det ordinaire, og der arbejdes stadig i den Retning. Jeg troer saaledes ikke, at det er nogen særdeles Grund til i høj Grad extraordinært at paaafhynde Sagen, som om Archivsagerne der, hvor de nu findes, vare udsatte for Fare. Forsaavidt Archivvæsenet ved de enkelte Administrationer endnu baade er noget adspaltet, og som Følge deraf noget kostbart, saa maa vor hele Administration først befæste sig lidt mere end den hidtil i de saa Nar, vi have havt vor nye Forsætning, har kunnet gjøre, før enhver saadan Mangel kan afhjælpes (Hør!); men det ligger i selve Regeringsautoriteternes Interesse, at Archiverne samles, og, hvad Kostbarheden angaaer, saa berøver den, foruden paa Adspaltelse, tildeels paa tidligere Forhold, der kun ved indtrædende Vacance ville kunne afhjælpes, og da ville de ogsaa under Rigsdagens Control blive afhjulpne. Jeg troer saaledes, at der er megen liden Grund til at nedsette en parlamentarisk Commission for et Anliggende, der er af en temmelig minutius Beskaffenhed, og der fordrer en vis Art særlig Forberedelse og Kundskab, saa at det ikke vilde være let at finde mange Rigsdagsmedlemmer, der være egnede dertil, og som i det Hele, synes mig, er af den Art, at den bør overlades til Administrationen, naar denne har faaet et Bink af Rigsdagen og ikke har vilst sig wils-

lig til at efterkomme dette Bink, og det troer jeg virkelig ikke, at Regeringen har gjort. Jeg kan saameget mere sige dette og haabe, at mit Vidnesbyrd vil blive tillagt nogen Vægt, som det allerede af den ærede Forslagsstiller er udtalt, at Kultusministeriet egentlig her er aldeles udenfor Sagen, da det ikke har noget Archiv, hværken af stort Omfang, eller gaaende langt tilbage i Tiden, eller af stor Kostbarhed. Kultusministeriet er, som det synes efter selve Forslagsstillerens Mening, omtrent paa det Standpunkt, hvorhen de Andre skulle komme — omtrent, thi ganske paa dette Standpunkt kan det ikke komme, da de andre Ministeriers hele Administration har en længere Fortid; men jeg troer virkelig ikke, at det fra de andre Ministeriers Side mangler paa Villie til at arbejde hen til at komme paa et lignende Standpunkt, og jeg troer, at Administrationen kan gjøre det meget bedre end en parlamentarisk Commission. Som jeg allerede har bemærket, kan man overhovedet ikke grundigt ordne de endnu tilbageværende adspaltede Archivanliggender eller afhjælpe enhver Mangel i saa Henseende, før selve Administrationen har arbejdet sig ret sammen, og, saa vi kun Administrationen godt ordnet, saa ville nok Archiverne følge efter (Hør!), naar der blot allerede nu er en tilstrækkelig Omhu for at bevare Archiverne tilstede, og det troer jeg, der er.

Barfod: Jeg tillod mig udtrykkelig at fremhæve, at jeg imod min Villie var gaaet ind paa at stille dette Forslag, og, naar den sidste ærede Taler beskæmper det, saa indseer jeg, at de Vanskeligheder, som det vilde have at føre det igennem, og som jeg nok forudsaa, ville være saameget større. Jeg kan med ham være enig i, at det er en Sag, som bedre ordnes gennem Administrationen end ved en parlamentarisk Commission, skjøndt jeg paa ingen Maade kan være enig med ham i, at det skulde være vanskeligt at bringe en saadan tilveie i nærværende Thing. Det synes tillige, som om han antager, at der er god Grund til at haabe det hele Forhold ordnet gennem Administrationen; jeg kan nu vel ikke nægte, at jeg er temmelig vantro i saa Henseende, skjøndt den ærede Rigsdagsmand fjender Forholdene langt